

ת"פ 45397/09/12 - מדינת ישראל נגד מוחמד גאבר

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 45397-09-12 מדינת ישראל נ' גאבר
תיק חיצוני: 07005201200172

בפני	כב' הסגן נשיא אביהו גופמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מוחמד גאבר

החלטה

1. ע"פ כתב האישום בתאריך 20.9.12 הנאשם הסיע ברכב בו נהג 25 שוהים בלתי חוקיים.

הנאשם הואשם בעבירה של הסעת שישה או יותר שוהים בלתי חוקיים, הודה ונגזר דינו.

המאשימה עותרת לחילוט הרכב בו בוצעה העבירה וזאת בהתאם לסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש).

2. ב"כ המאשימה בטיעוניה לעניין חילוט הרכב - מפנה לסעיף 39 לפקודה ולחומרת העבירה בה הורשע הנאשם.

באשר לטענה שהנאשם אינו בעל הרכב, הרי ב"כ המאשימה חקרה את בעל הרכב באשר לנסיבות ביצוע העבירה ברכבו והשימוש בו ומציינת, שהגם שבאופן פורמלי הנאשם אינו בעל הרכב, הרי למעשה הוא האדם שעשה שימוש ברכב כאשר לבעלים הרשום אין כלל רישיון נהיגה.

כן לדבריה גרסת בעל הרכב לגבי השימוש שנעשה ברכב ומסירתו לשימוש הנאשם, הינה רצופה סתירות ומפנה לפסיקה באשר לקביעה מי הוא "למעשה" הבעלים של הרכב גם אם הוא רשום על שם אחר.

בסופו של דבר, עותרת ב"כ המאשימה להורות על חילוט הרכב.

3. ב"כ הנאשם, בטיעוניה לעניין חילוט הרכב טוען שהבעלים הרשום כלל לא היה מודע לכך שהנאשם עושה שימוש ברכבו להסעת שב"חים. לדבריו, מן הראוי היה שבעל הרכב הרשום יחקר מיד לאחר

ביצוע העבירה באשר לנסיבות העברת הרכב לנאשם ועצם העובדה שהנאשם עשה שימוש ברכב מספר פעמים אין בה כדי להביא למסקנה שהוא אכן ה"בעלים בפועל" של הרכב או שבעל הרכב הרשום ידע על כך שהנאשם מתכוון לבצע ברכבו עבירה של הסעת תושבי שטחים.

לטענתו, המאשימה לא הציגה כל אינדיקציה לכך שהבעלים ידע על כוונת הנאשם לבצע בו את העבירה נשוא גזר דין וגם אם אכן מסר לו את הרכב, הרי לא ניתן לו רשות לבצע בו את העבירה.

בסופו של דבר, עותר בעל הרכב להורות על השבת הרכב ולא להורות על חילוטו.

4. למעשה אין מחלוקת שאין במקרה זה להורות על חילוט רכב מכח חוק הכניסה לישראל והבקשה נסמכת על סעיף 39 לחסד"פ. ע"פ סעיף זה למאשימה סמכות לחלט חפץ ששימש כאמצעי לביצוע העבירה וזאת בידיעת הבעלים שברכב תתבצע העבירה נשוא כתב האישום.

5. אציין מיד שמהתמונות שהוצגו בפניי ניתן להתרשם כי הרכב הוכשר להסעת נוסעים הגם שע"פ רישיון הרכב מותר להסיע בו רק 2 נוסעים בנוסף לנהג, וזאת, בכסא הסמוך לכסא הנהג. עצם העובדה שמותקנים בו ספסלים מאחור למרות שאין מדובר ברכב להסעת נוסעים, מחזקת את המסקנה כי אכן הרכב יועד לשימוש זה בניגוד לאמור ברישיון הרכב.

אציין שגם בעל הרכב מאשר שאכן הספסלים היו מותקנים ברכב ואין מדובר בספסלים שהותקנו ע"י הנאשם עצמו.

גרסת בעל הרכב, על פיה, מסר את הרכב לנאשם פעם אחת בלבד לצורך העברת רהיטים אינה אמינה שכן במהלך עדותו בביהמ"ש סתר את עצמו כאשר תחילה אמר שלא נתן לו כלל לנהוג ברכב ואחר כך אמר שנתן לו פעם אחת בלבד ובפועל התברר שהמדובר ביותר מפעם אחת.

6. יש לזכור שהנטל הוא על בעל הרכב להראות כי לא היה מודע לכוונת הנאשם להסיע שב"חים וכי ידו לא היתה במעל. במשימה זו לא עמד. מעבר לחוסר האמינות העולה מגרסתו, הרי עצם היותו מודע לקיום ספסלים ברכב בניגוד לאמור ברישיון הרכב והעובדה שהרכב נמסר לנאשם על ידו מספר פעמים "להעברת רהיטים" כאשר תחילה הכחיש כלל את מסירת הרכב ומעבר לכך, גם לא מסר כל פרט מדוייק לגבי מהות נסיבות העברת הרהיטים, כל זה יוצר תחושה שאין ליתן אמון בגרסת בעל הרכב מכל וכל.

אני קובע חד משמעית שאכן בעל הרכב לא הרים את הנטל להוכיח כי לא ידע על כוונת הנאשם לעשות שימוש ברכב להסעת שב"חים וכי אכן היה מודע לכך.

7. במקרה זה אין חולק כי ברכב בוצעה העבירה נשוא ההרשעה שכן העבירה בוצעה תוך שימוש ברכב הנ"ל.

אכן הבעל רשום של הרכב, לכאורה, לא היה מעורב במעשה העבירה אך ההלכה הפסוקה היא כי הרישום אינו ראייה חותכת לעניין הבעלות על הרכב וכי בהכרעה הנוגעת לחילוט של כלי רכב מוטל על ביהמ"ש להתייחס לבעלות ממשית על כלי הרכב ולא לבעל הרשום במשרד הרישוי כשהרישום אינו משקף את המצב לאמיתו של דבר.

אין ספק שנעשה שימוש ברכב ע"י הנאשם שהורשע בדין מספר פעמים לפחות. אין גם מחלוקת כי בעל הרכב הרשום אין ברשותו רישיון נהיגה. נראה שאכן הרישום ברכב על שם המבקש (הבעלים) אינו משקף את הבעלות האמיתית.

אשר על כן, ולאור האמור, אני מורה על חילוט הרכב.

העתק החלטה זו יישלח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר תשע"ד, 24 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.